

Eelin **AUTTAVAT** kädet

Rebecca Rice Birkin
(Perustuu tositapahtumaan)

”Työtä pienillä käsillä on riittämiin” (”Kaksi pienoista kättä”, Lasten laulukirja, s. 126).

Oli lauantaiaamu, ja Eeli oli kyyryssä maalissa valmiina toimimaan. Hän hyppi ja syöksyi tehden parhaansa pitääkseen jalkapallon poissa maalista. Mutta se oli vaikeaa! Sitten juuri ennen kuin peli loppui, pallo livahti hänen käsiensä ohi. Toinen joukkue oli tehnyt maalin! Eelin joukkue oli hävinnyt. Hän oli hyvin surullinen.

Seuraavana päivänä kirkossa Eeli käveli hitaasti kohti Alkeisyhdistyksen luokkaansa mieli yhä mustana.

Eeli näki luokan ulkopuolella ystävänsä Katen. Katen äiti työnsi Katen vaaleanpunaisessa pyörätuolissa luokkaan. Äiti halasi Katea ennen kuin lähti menemään omaan luokkaansa.

”Hei Kate”, Eeli sanoi.

Kate ei pystynyt vastaamaan eikä nostamaan kättään tervehdykseen, mutta hän katsoi aina suoraan Eelin silmiin, joten Eeli tiesi, että Kate oli kuullut hänen tervehdyksensä.

Yleensä Kate hymyili, kun Eeli tervehti häntä, mutta ei tänään. *Onko Kate surullinen?* Eeli mietti. *Minä tiedän, miltä se tuntuu.* Hän oli yhä surullinen siitä, ettei hän ollut estänyt toista joukkuetta tekemästä voittomaalia.

Eeli istui Juanin ja Makellin vieressä, kun sisar Young aloitti oppitunnin. Sitten Kate inahiti. Joskus Katen oli

vaikea istua hiljaa, koska häneen sattui.

”Kate, onko sinulla kipuja tänään?” sisar Young kysyi.

Kate alkoi itkeä.

”Ehkäpä jokin Alkeisyhdistyksen laulu auttaisi”, sisar Young sanoi.

Luokka alkoi laulaa. Kate rakasti musiikkia. Yleensä hän lauloi mukana äännähdellen iloisesti. Mutta tänään Kate vain itki.

Kuinka me voimme auttaa Katea niin, että hänestä tuntuu paremmalta? Eeli mietti.

Sitten hänen mieleensä putkahti ajatus. ”Minä tiedän!” Eeli sanoi sisar Youngille. ”Minä liikutan Katen pyörätuolia vähän.”

Eeli oli nähnyt, miten Katen äiti liikutti kevyesti pyörätuolia, kun Katen oloa piti helpottaa. Eeli kiiruhti Katen luo ja alkoi keinuttaa pyörätuolia hitaasti edestakaisin.

Kate lakkasi itkemästä.

”Saanko minäkin keinuttaa?” Juan kysyi.

”Minä myös!” Makelli sanoi.

Kun sisar Young opetti oppiaihetta, Eeli ja hänen ystävänsä työntelivät vuorotellen Katen pyörätuolia. Kate hymyili. Koko huone tuntui valoisammalta.

Oppitunnin lopussa kaikki hymyilivät.

”Katen auttaminen tekee minut iloiseksi”, Eeli sanoi.

”Olen iloinen siitä”, sisar Young sanoi. ”Se tekee taivaallisen Isänkin iloiseksi. Hän rakastaa Katea ja haluaa, että Katen olo paranee. Joskus me saamme olla taivaallisen Isän apulaisia.”

Eeli katsoi Katea. ”Sinäkin autat minua”, hän sanoi Katelle. ”Joka kerta kun hymyilet.”

Kate hymyili leveästi.

Kun Eeli lähti kirkosta kotiin, hänestä tuntui yhtä lämpimältä kuin jalkapallokentällä aurinkoisena kesäpäivänä. *Ehkä en saa aina palloa kiinni, hän ajatteli. Mutta voin silti käyttää käsiäni ihmisten auttamiseen.* ●

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

”Vilpittömän ystävällisyytemme ja palvelumme ansiosta me voimme ystävystyä niiden kanssa, joita palvelemme.”

Presidentti M. Russell Ballard, kahdenkymmentä apostolin koorumin virkaa toimittava presidentti, ”Iloa rakastavasta palvelemisesta”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 48.